

Телефони:
(010) 321-587 i 322-677

email:
pozoristepi@gmail.com

презентација на глобалној мрежи:
www.narodnopozirostepirot.rs

Директор
Градимиr Филиповић

Организатори:
Слађана Петровић
Дејан Глишић

Документарна функција о самоубиству
у adolescence у форми дискусије

СВЕ НЕСРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

Ауторски пројекат
Патрика Лазића
и Милене Депола

398. премијера, 78. сезона 2021/2022.

ЛИЧЕНА СРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

Република Србија
Министарство културе и информисања

СВЕ НЕСРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ ЛИЧЕ НА СРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

- документарна фикција о самоубиству у
адолесценцији у форми дискусије -

Ауторски пројекат Патрика Лазића и Милене Деполо

РЕЖИЈА, СЦЕНОГРАФИЈА, ИЗБОР МУЗИКЕ: **Патрик Лазић**
ДРАМАТУРГИЈА: **Милене Деполо**
КОСТИМОГРАФИЈА: **Милица Грбић Комазец**
ДИЗАЈН ЗВУКА: **Теодора Ђурковић**

ИГРАЈУ:

Александар Радуловић,
Александра Стојановић,
Милица Филић,
Данијела Ивановић,
Александар Алексић

Суфлер и испицијент: Маја Јоцић

Светло : Немања Јеленковић

Тон: Данило Митровић

Гардероба и реквизита: Маријана Живковић

Гардероба и кројачки радови: Бојан Лиљић

Израда декора: Милан Ђирић, Драган Величковић

ПРЕДСТАВА ЈЕ СУФИНАНСИРАНА ОД СТРАНЕ МИНИСТАРСТВА
КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Без имало патетичног претеривања, мало је осетљивијих тема од самоубиства деце и младих. Толико је ту питања на које породице и околина никада не добију одговоре, а тебе који ствар посматраш са стране врло лако обузме потреба упирања прстом и тражења кривца, пре свега у родитељима за које ретко имамо разумевања у томе да можда заиста није било могуће да препознају да се њихово дете спрема на тако нешто. Сви смо ми у овај процес ушли с неким својим предрасудама о томе какве су то породице којима се деси суицид: дисфункционалне, нездраве, токсичне, насилне, у сваком случају у нечему екстремне. Али онда погледаш, послушаш и упознаш и неке породице које се не уклапају у тај твој стереотип о дисфункционалним породицама и проблематичној деци. Прочиташ и велик број прича о некој узорној деци, за пример, вуковцима, успешним спортистима након којих остане само једно велико и необјашњиво зашто.

Немојте од нас очекивати одговор на питање зашто нам се деца убијају у толиком броју јер га нисмо успели пронаћи. Могуће да нешто није у реду с временом у којем се таква деца осећају безнадежно? Или с државом која пажљиво узгаја егзистенцијалне страхове уместо да их неутралише? Или с доминантним системом вредности од којег се породице више не могу одбранити? А можда је проблем и у самим породицама, том стубу друштва у који се толико заклињемо, али колико се суштински унутар њих разумемо и бавимо једни другима? Школа? Инстаграм? Депресија у комбинацији с чињеницом да и даље психичку бол не признајемо као довољно релевантну? Можда је све то заједно, а можда и ништа од тога, али је чињеница да су нам деца погубљена, тужна и љута. Разочарана и у породицу и у државу и у време у којем одрастају. А ми можда мало превише подразумевамо да су све промене у понашању припадајуће том турбулентном периоду одрастања. Предлажем да размислите о томе да ли сте сигурни да бисте препознали сваку потенцијално ризичну промену на свом детету? Да ли сте сигурни да савршено познајете своје дете и то како се оно заиста осећа кад каже „добро сам“? Ако су ваши одговори потврдни, дивно за вас.

Патрик Лазић